

slutte sig til det af Flertallet saaledes stillede Forslag. Det Hensyn, der har motiveret de under den hidtil gældende Ordning meddelte Tilladelser til Fortsættelse af Apotekets Drift efter Apotekerens Død, har efter vor Mening udelukkende været Hensynet til Enkens og Børnens Forsørgelse. At Hensynet til, om Apotekeren er død kort eller længere Tid, efter at han har nedsat sig, i noget Tilfælde skulde have spillet en nærbærdig Rolle, er ikke antageligt, naar henses til, at — som ovenfor oplyst — af de 29 Enker, som Apotekere, der ere afgaaede ved Døden siden Aar 1842, have efterladt sig, de 27 have erholdt Tilladelse til at fortsætte Apotekets Drift. Hensynet til Enken falder nu bort, og det af Flertallet nu fremdragne Hensyn er i ethvert Fald kun et Bihensyn, der ikke er tilstrækkeligt til at motivere en saa ejendommelig Regel som den foreslaaede Bestemmelse. Denne, der, saavidt vi kunne see, alene tager Sigte paa Kreditorernes Tarv, vilde blive ganske enestaaende i vor Lovgivning, idet der ikke findes noget som helst Eksempel paa en tilsvarende Ordning paa andre Omraader. Og Bestemmelsen vilde, om end i modereret Form, indføre et lignende Princip som det, alle ere enige i at anse som forkasteligt, at Apoteker drives for Enkers Regning. Bestemmelsen er derhos overflødig. Vi betvivle, at den vil have nogen som helst Betydning til at skaffe Apotekeren Kredit, eller rettere, at dens Udøvelse skulde gøre det vanskeligere for ham at opnaa Kredit. Apotekerne maa anvende de samme Midler til at skaffe sig Kredit som andre Handlende. Forøvrigt er der jo alt ydet Kreditorerne en betydelig Beskyttelse i den i den tgl. Ref. af 16de Juni 1876 indeholdte Bestemmelse, at Eftermanden skal overtage Inventar og Varelager efter Formanden, og der mangler efter vor Mening al Tøje til nu at gaa videre.

Med Hensyn til Ordningen af Forholdet efter den reelle Apotekers Død er der derimod et Punkt, hvor Kommissionen er enig om at foreslaa en særlig Bestemmelse.

I det ovenstaaende er det foreslaaet, at Voet efter den reelle Apoteker skal have Ret og Pligt til i en Tid af indtil 2 Aar efter Apotekerens Død at fortsætte Apotekets Drift. Hvis imidlertid den afdøde Apoteker har efterladt sig Børn, kan det ofte have været Faderens Hensigt, at et af dem efter hans Død eller Fratræden skal fortsætte Forretningen. Af enkelte Medlemmer er det derhos fremhævet, at det maa anses for heldigt, at Apotekerne paa denne Maade nedarves i Familieme. Kommissionen skal derfor foreslaa, at der træffes Bestemmelser, der muliggøre dette, idet saadan Obergang ikke altid vilde kunne foregaa, hvis der aldrig maatte hengaa mere end 2 Aar efter Apotekerens Død, inden Forholdet endelig ordnedes. Vi foreslaa derfor, at det fastsættes, at der fra den anførte Hovedregel gøres den Undtagelse, at saafremt den afdøde reelle Apoteker har efterladt sig et eller flere Børn, der inden hans Død have paabegyndt det farmaceutiske Studium, Voet da ved en af Justitsministeriet godkendt ansvarlig Bestyrer kan fortsætte Apotekets Drift i indtil 12 Aar fra Apotekerens Død at regne. At der foreslaas denne Tid af 12 Aar, er begrundet i, at der efter de gældende Regler, samt hvis det ovenfor stillede Forslag om en forudgaaende praktisk Uddannelse som Betingelse for at kunne faa Apotekerbevilling bifaldes, vil kunne hengaa saa lang Tid, forinden den, der paabegynder det farmaceutiske Studium, er kvalificeret til at faa en Bevilling. Til den anførte Bestemmelse maatte saa imidlertid føjes, at Retten for Voet til fortsat Drift i 12 Aar bortfalder inden dette Tidrum, saa snart det er givet, at intet Barn vil være